

EBA/GL/2017/15

23/02/2018

Smernice

o povezanih strankah iz člena 4(1)(39)
Uredbe (EU) št. 575/2013

1. Obveznosti glede skladnosti in poročanja

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 23.04.2018 organ EBA uradno obvestiti, ali ravna oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje.
4. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, na elektronski naslov compliance@eba.europa.eu z navedbo sklica „EBA/GL/2017/15“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblašene za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
5. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitve pojmov

Predmet urejanja in področje uporabe

6. Te smernice določajo pristop, ki bi ga institucije, kot so opredeljene v točki (3) člena 4(1) Uredbe EU št. 575/2013, morale upoštevati pri izpolnjevanju zahteve za povezovanje dveh ali več strank v „skupino povezanih strank“, ker v skladu s členom 4(1)(39) navedene uredbe predstavljajo eno samo tveganje.

Naslovniki

7. Te smernice so namenjene pristojnim organom, kot so opredeljeni v točki (i) člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, in finančnim institucijam, kot so opredeljene v členu 4(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Opredelitve pojmov

8. Če ni določeno drugače, imajo pojmi v teh smernicah enak pomen kot pojmi, uporabljeni in opredeljeni v Uredbi (EU) št. 575/2013 in Direktivi 2013/36/EU.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

9. Te smernice se začnejo uporabljati 1. januarja 2019.

Razveljavitev

10. Smernice odbora CEBS o implementaciji prenovljene ureditve velikih izpostavljenosti, ki so bile objavljene 11. decembra 2009, se s 1. januarjem 2019 razveljavijo.

4. Skupine strank, povezanih na podlagi obvladovanja

11. Institucije morajo pri uporabi člena 4(1)(39)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013 predpostavljati, da dve ali več strank predstavlja eno samo tveganje, kadar med njimi obstaja razmerje, ki predstavlja obvladovanje.
12. Institucije bi morale v izjemnih primerih, kadar lahko dokažejo, da kljub obstoju razmerja med strankami, ki predstavlja obvladovanje, ne obstaja eno samo tveganje, podrobno in razumljivo dokumentirati zadevne okoliščine, zaradi katerih je tak primer utemeljen. Na primer, da v posebnih primerih, ko je subjekt s posebnim namenom, ki ga obvladuje druga stranka (npr. originator), v celoti ločen in izvzet iz stečaja - tako, da med subjektom s posebnim namenom in obvladujočim subjektom ni možnosti širjenja negativnega vpliva in posledično tudi ni enega samega tveganja - je mogoče dokazati, da ni enega samega tveganja (glej scenarij C 1 v Prilogi).
13. Institucije bi morale koncept obvladovanja, kot je opredeljen v členu 4(1)(37) Uredbe (EU) št. 575/2013, uporabljati, kot sledi:
- a) V zvezi s strankami, ki svoje konsolidirane računovodske izkaze pripravljajo v skladu z nacionalnimi pravili, s katerimi je bila prenesena Direktiva 2013/34/EU², bi morale institucije izhajati iz razmerja med nadrejeno družbo in njenimi podrejenimi družbami, ki predstavlja obvladovanje, v smislu člena 22(1) in (2) Direktive 2013/34/EU. Institucije bi morale v ta namen ustrezno povezovati stranke v skupine na podlagi njihovih konsolidiranih računovodskih izkazov. V ta namen bi bilo treba sklicevanja na Direktivo 2013/34/EU razumeti kot sklicevanja na nacionalna pravila, s katerimi je bila navedena direktiva prenesena v državo članico, kjer morajo stranke institucije pripraviti svoje konsolidirane računovodske izkaze.
 - b) V zvezi s strankami, ki svoje konsolidirane računovodske izkaze pripravljajo v skladu z mednarodnimi računovodskimi standardi, ki jih je sprejela Komisija v skladu z Uredbo (ES) št. 1606/2002, bi morale institucije izhajati iz razmerja med nadrejeno družbo in njenimi podrejenimi družbami, ki predstavlja obvladovanje, v smislu teh računovodskih standardov. Institucije bi morale v ta namen ustrezno povezovati stranke v skupine na podlagi njihovih konsolidiranih računovodskih izkazov.
 - c) V zvezi s strankami, za katere se točka (a) ali (b) tega odstavka ne uporablja (npr. fizične osebe, enote centralne ravni države in stranke, ki pripravljajo konsolidirane računovodske izkaze v skladu z računovodskimi pravili tretje države), bi morale institucije za razmerja, ki predstavljajo obvladovanje, šteti razmerja med katero koli fizično ali pravno osebo in

² Člen 22(1) in (2) Direktive 2013/34/EU je nadomestil vsebino člena 1 Direktive 83/349/EGS, na katerega se sklicuje člen 4(1)(37) Uredbe (EU) št. 575/2013. V skladu s členom 52 Direktive 2013/34/EU se morajo sklicevanja na razveljavljeno direktivo šteti za sklicevanja na Direktivo 2013/34/EU in brati v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge VII.

družbo, ki so podobna razmerjem med nadrejeno družbo in njenimi podrejenimi družbami iz točk (a) in (b) tega odstavka.

Institucije bi morale pri tej presoji potrditi obstoj razmerja, ki predstavlja obvladovanje, kadar je izpolnjeno katero koli od naslednjih meril:

- i. posedovanje/imetništvo večine glasovalnih pravic delničarjev ali družbenikov v drugem subjektu;
- ii. pravica ali možnost imenovanja ali odpoklica večine članov upravnega, poslovnega ali nadzornega organa drugega subjekta;
- iii. pravica ali možnost izvajanja prevladujočega vpliva nad drugim subjektom v skladu s pogodbo ali določbami v podjetniški pogodbi ali statutu.

Drugi možni kazalniki obvladovanja, ki bi jih morale institucije obravnavati v svoji oceni, so:

- iv. pristojnost za odločanje o strategiji ali za usmerjanje dejavnosti subjekta;
- v. pristojnost za odločanje o ključnih transakcijah, kot je prenos dobička ali izgube;
- vi. pravica ali možnost usklajevanja upravljanja subjekta z upravljanjem drugih subjektov, da bi dosegli skupen cilj (npr. kadar so v organ vodenja ali nadzora dveh ali več subjektov vključene iste fizične osebe);
- vii. lastništvo več kot 50 % deleža v kapitalu drugega subjekta.

14. Glede na to, da so odločilni dejavnik pri oceni obstoja razmerja, ki predstavlja obvladovanje, računovodska merila ali kazalniki obvladovanja iz odstavka 13(a), (b) in (c), bi morale institucije povezati v skupine dve ali več strank na podlagi obstoja razmerja, ki predstavlja obvladovanje, kot je opisano v tem oddelku, tudi kadar te stranke niso vključene v iste konsolidirane računovodske izkaze, ker se za njih v skladu z ustreznimi računovodskimi pravili uporabljajo izvzetja, na primer iz člena 23 Direktive 2013/34/EU.

15. Institucije bi morale dve ali več strank povezati v skupine povezanih strank na podlagi razmerja med temi strankami, ki predstavlja obvladovanje, ne glede na to, ali so izpostavljenosti do teh strank izvzete iz uporabe omejitev velikih izpostavljenosti na podlagi člena 400(1) in (2) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali na podlagi izvzetij, določenih v nacionalnih pravilih za izvajanje člena 493(3) navedene uredbe.

5. Alternativni pristop za izpostavljenosti do enot centralne ravni države

16.V skladu z opredelitvijo „skupine povezanih strank“ iz zadnjega pododstavka člena 4(1)(39) Uredbe (EU) št. 575/2013 lahko institucije presoja/ugotavljajo obstoj skupine povezanih strank posebej za vsako osebo, ki jo neposredno obvladuje enota centralne ravni države ali je s to enoto neposredno povezana („alternativni pristop“)³.

17.Ta določba omogoča delno uporabo alternativnega pristopa, tj. ločeno obravnavo samo nekaterih fizičnih ali pravnih oseb, ki jih neposredno obvladuje enota centralne ravni države ali so s to enoto neposredno povezane (glej scenarij CG 1 v Prilogi).

18.Ta določba tudi jasno določa, da:

- a) je enota centralne ravni države vključena v vsako skupino povezanih strank, katere obstoj se ugotavlja ločeno za vsako fizično ali pravno osebo, ki jih neposredno obvladuje enota centralne ravni države ali so s to enoto neposredno povezane (glej scenarij CG 2 v Prilogi);
- b) vsaka skupina povezanih strank iz točke (a) vključuje tudi osebe, ki jih obvladuje oseba, ki jo neposredno obvladuje enota centralne ravni države ali je s to enoto neposredno povezana, ali so neposredno povezane s to osebo (glej scenarij CG 3 v Prilogi).

19.Kadar so subjekti, ki jih neposredno obvladuje enota centralne ravni države ali so s to enoto neposredno povezani, ekonomsko odvisni drug od drugega, bi morali oblikovati ločene skupine povezanih strank (brez enot centralne ravni države) poleg skupin povezanih strank, oblikovanih v skladu z alternativnim pristopom (glej scenarij CG 4 v Prilogi).

20. V skladu z zadnjim stavkom zadnjega pododstavka člena 4(1)(39) Uredbe (EU) št. 575/2013 se ta oddelek smernic uporablja tudi za enote regionalne ali lokalne ravni držav, za katere se uporablja člen 115(2) navedene uredbe, in za fizične ali pravne osebe, ki jih te enote regionalne ali lokalne ravni držav neposredno obvladujejo ali so s temi enotami povezane na podlagi ekonomske odvisnosti.

³ V skladu s členom 400(1)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013 so aktivne postavke, ki predstavljajo terjatve do enot centralne ravni držav, ki bi jim bila nezavarovanim v skladu s standardiziranim pristopom dodeljena utež tveganja 0 %, izvzete iz uporabe člena 395(1) (omejitve velikih izpostavljenosti) navedene uredbe.

6. Ugotavljanje medsebojne povezanosti na podlagi ekonomske odvisnosti

21. Institucije bi morale pri presojanju/ugotavljanju medsebojne povezanosti svojih strank na podlagi ekonomske odvisnosti v skladu s členom 4(1)(39)(b) Uredbe (EU) št. 575/2013 upoštevati posebne okoliščine vsakega primera, zlasti v zvezi s tem, ali bi finančne težave ali propad ene stranke povzročil težave s financiranjem ali odplačilom za drugo stranko (glej scenarije E 1, E 2, E 3 in E 4 v Prilogi).
22. Kadar lahko institucija dokaže, da finančne težave ali propad ene stranke ne bi povzročil težav s financiranjem ali odplačilom za drugo stranko, teh strank ni treba obravnavati kot eno samo tveganje. Poleg tega dveh strank ni treba obravnavati kot eno samo tveganje, če je ena od strank le v omejenem obsegu ekonomsko odvisna od druge stranke, tj. če lahko to stranko zlahka nadomesti.
23. Institucije bi morale pri presojanju/ugotavljanju ekonomske odvisnosti obravnavati zlasti naslednje okoliščine:
- a) Kadar stranka v celoti ali delno z jamstvom zavaruje izpostavljenost druge stranke in je izpostavljenost tako pomembna za dajalca jamstva, da bo ta najbrž imel finančne težave, če pride do terjatve⁴.
 - b) Kadar je stranka odgovorna v skladu s svojim pravnim statusom kot družbenik v subjektu, na primer kot komplementar v komanditni družbi, izpostavljenost pa je za stranko tako pomembna, da bo ta najbrž imela finančne težave, če pride do terjatve do subjekta.
 - c) Kadar pomemben del bruto prejemkov ali bruto izdatkov stranke (na letni ravni) izvira iz transakcij z drugo stranko (npr. lastnik stanovanjske/poslovne nepremičnine, katere najemnik plačuje pomemben del najemnine), ki jih ni mogoče zlahka nadomestiti.
 - d) Kadar se pomemben del proizvodnje/produkta stranke proda drugi stranki institucije, proizvodnje/produkta pa ni mogoče zlahka prodati drugim kupcem.
 - e) Kadar je pričakovani vir sredstev za odplačilo kreditov dveh ali več strank isti, nobena od teh strank pa nima drugega neodvisnega vira dohodka, iz katerega bi lahko plačevala in v celoti odplačala kredit.
 - f) Druge okoliščine, v katerih so stranke zakonsko ali pogodbeno skupaj odgovorne za obveznosti do institucije (npr. dolžnik in njegov so kreditojemalec ali dolžnik in njegov zakonec/partner).

⁴ Te okoliščine se nanašajo na jamstva, ki ne izpolnjujejo zahtev primernosti iz poglavja 4 naslova II dela 3 (Zmanjševanje kreditnega tveganja) Uredbe (EU) št. 575/2013 in v zvezi s katerimi metode substitucije (iz člena 403 navedene uredbe) posledično ni mogoče uporabiti za bonitetne namene.

- g) Kadar je pomemben del denarnih terjatev ali obveznosti ene stranke izhaja iz odnosa do druge stranke.
 - h) Kadar imajo stranke skupne lastnike, delničarje ali upravitelje. Tak primer so horizontalne skupine, kjer je družba povezana z eno ali več drugimi družbami, ker imajo vse enako delničarsko strukturo brez enega obvladujočega delničarja ali ker se upravljajo na enotni podlagi. To upravljanje se lahko izvaja na podlagi pogodbe, sklenjene med družbami, ali določb v podjetniški/družbeni pogodbi ali statutu teh družb ali če upravne, poslovodne ali nadzorne organe družbe in ene ali več drugih družb sestavljajo v glavnem iste osebe.
24. Institucije bi morale pri presojanju/ugotavljanju obstoja povezav med subjekti, ki opravljajo dejavnosti bančništva v senci, upoštevati tudi neizčrpn seznam okoliščin iz odstavka 23⁵. Institucije bi morale ustrezno upoštevati dejstvo, da razmerja med subjekti, ki sodijo v opredelitev subjektov, ki opravljajo dejavnosti bančništva v senci, najverjetneje ne bodo zajemala kapitalskih povezav, ampak drugačno vrsto razmerij, tj. primere dejanskega (de facto) nadzora ali razmerja, za katera so značilne pogodbene obveznosti, posredna podpora ali morebitno tveganje izgube poslovnega ugleda (npr. sponzorstva ali celo trženja blagovne znamke).
25. Kadar je stranka institucije ekonomsko odvisna od več strank, ki niso medsebojno odvisne, bi morala institucija slednje stranke vključiti v ločene skupine povezanih strank (skupaj z odvisno stranko).
26. Institucije bi morale oblikovati skupino povezanih strank, kadar sta dve ali več njihovih strank ekonomsko odvisni od subjekta, tudi če ta subjekt ni stranka institucije.
27. Institucije bi morale dve ali več strank povezati v skupino povezanih strank na podlagi ekonomske odvisnosti med temi strankami, ne glede na to, ali so izpostavljenosti do teh strank izvzete iz uporabe omejitev velikih izpostavljenosti na podlagi člena 400(1) in (2) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali na podlagi izvzetij, opredeljenih v nacionalnih pravilih za izvajanje člena 493(3) navedene uredbe.

Ekonomska odvisnost na podlagi skupnega vira financiranja

28. Institucije bi morale obravnavati okoliščine, v katerih obstaja verjetnost, da se bodo težave s financiranjem ene stranke razširile na drugo stranko zaradi enostranske ali dvostranske odvisnosti od istega vira financiranja. To ne vključuje primerov, v katerih stranke dobijo financiranje na istem trgu (npr. trg za komercialne zapise) ali v katerih je odvisnost strank od njihovega obstoječega vira financiranja povzročilo poslabšanje kreditne sposobnosti strank, in sicer tako, da ne morejo zlahka nadomestiti tega vira financiranja.
29. Institucije bi morale obravnavati primere, kadar skupni vir financiranja, od katerega so stranke odvisne, zagotovi institucija sama, njena finančna skupina ali njene povezane osebe (glej

⁵ Kot je opredeljeno v smernicah EBA o omejitvah izpostavljenosti do subjektov, ki opravljajo dejavnosti bančništva v senci zunaj reguliranega okvira, v skladu s členom 395(2) Uredbe (EU) št. 575/2013: <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/large-exposures/guidelines-on-limits-on-exposures-to-shadow-banking>.

scenarija E 5 in E 6 v Prilogi)⁶. Strank iste institucije samih po sebi ni treba nujno povezati v skupino, če je mogoče institucijo, ki zagotavlja financiranje, zlahka nadomestiti.

30. Institucije bi morale oceniti tudi tveganje širjenja negativnega vpliva ali idiosinkratično tveganje, ki bi lahko nastalo zaradi naslednjih okoliščin:

- a) uporabe enega subjekta, ki zagotavlja financiranje (npr. iste banke ali obvodnega podjetja (conduit), ki ga ni mogoče zlahka nadomestiti);
- b) uporabe podobnih struktur;
- c) zanašanje na zaveze, katerih izpolnjevanje naj bi zagotovil en vir (npr. jamstva, podpora kreditni kakovosti v strukturiranih poslih ali nezavezujoči okvirni likvidnostni krediti), pri čemer se upošteva njegova kapitalska ustreznost, zlasti kadar prihaja do neusklajenosti zapadlosti med zapadlostjo osnovnih izpostavljenosti in pogostostjo potreb po refinanciranju.

⁶ V uvodni izjavi 54 Uredbe (EU) št. 575/2013 je določeno: „Pri določanju obstoja skupine povezanih strank in s tem izpostavljenosti, ki predstavljajo eno samo tveganje, je pomembno upoštevati tudi tveganja, ki izhajajo iz pomembnega skupnega vira financiranja, ki ga zagotavlja institucija sama, njena finančna skupina ali njene povezane osebe.“

7. Odnos med medsebojno povezanostjo na podlagi obvladovanja in medsebojno povezanostjo na podlagi ekonomske odvisnosti

31. Institucije bi morale najprej ugotoviti, katere stranke so povezane na podlagi razmerja, ki predstavlja obvladovanje, v skladu s členom 4(1)(39)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013 („skupina na podlagi obvladovanja“) in katere so povezane na podlagi ekonomske odvisnosti v skladu s členom 4(1)(39)(b) navedene uredbe. Nato bi morale presoditi, ali morajo biti ugotovljene skupine povezanih strank tudi medsebojno (delno) povezane (npr. ali morajo biti skupine strank, povezanih na podlagi ekonomske odvisnosti, povezane s skupino z obvladovanjem).
32. Pri presojanju bi morale vsak primer obravnavati posebej, tj. ugotoviti možno verigo širjenja negativnega vpliva („učinek domin“) na podlagi posameznih okoliščin (glej scenarija C/E 1 in C/E 2 v Prilogi).
33. Kadar so stranke, ki so del različnih skupin z obvladovanjem, medsebojno povezane na podlagi ekonomske odvisnosti, morajo biti vsi subjekti, za katere obstaja veriga širjenja negativnega vpliva, povezani v eno skupino povezanih strank. Vedno bi bilo treba sklepati, da bo prišlo do širjenja negativnega vpliva navzdol po verigi, kadar je stranka ekonomsko odvisna in je na čelu skupine z obvladovanjem (glej scenarij C/E 3 v Prilogi). Da bo prišlo do širjenja negativnega vpliva navzgor po verigi na stranke, ki obvladujejo ekonomsko odvisen subjekt, bi bilo treba sklepati le, kadar je ta obvladujoča stranka tudi ekonomsko odvisna od subjekta, ki predstavlja ekonomsko povezavo med obema skupinama (glej scenarij C/E 4 v Prilogi).

8. Postopki kontrol in upravljanja za ugotavljanje povezanih strank

34. Institucije bi morale dobro poznati svoje stranke in njihova razmerja. Zagotoviti bi morale tudi, da njihovo osebje razume in uporablja te smernice.
35. Ugotavljanje morebitnih povezav med strankami bi moralo biti sestavni del procesa odobravanja in spremljanja/nadziranja kreditov. Upravljalni organ in višje vodstvo bi morali zagotoviti, da so postopki za ugotavljanje povezav med strankami ustrezno dokumentirani in dejansko v uporabi.
36. Institucije bi morale ugotoviti vsa razmerja med svojimi strankami, ki predstavljajo obvladovanje, in jih ustrezno dokumentirati. Raziskati in ustrezno dokumentirati bi morale tudi vse morebitne ekonomske odvisnosti med svojimi strankami. Za ugotavljanje teh povezav bi morale sprejeti razumne ukrepe in uporabljati dostopne informacije. Če institucija na primer izve, da druga institucija njene stranke obravnava kot medsebojno povezane (npr. zaradi obstoja javnega registra), bi morala te informacije upoštevati.
37. Prizadevanja, ki jih institucije vlagajo v preučevanje ekonomskih odvisnosti med svojimi strankami, bi morala biti sorazmerna z velikostjo izpostavljenosti. Tako bi morale institucije okrepiti svoje preiskave s poglobljeno analizo vseh vrst „mehkih informacij“ in informacij, ki presegajo okvir strank institucij, v vseh primerih, kjer vsota vseh izpostavljenosti do posamezne stranke presega 5 % temeljnega kapitala⁷.
38. Da bi institucije presodile, ali obstaja zahteva za povezovanje ob upoštevanju tako razmerja, ki predstavlja obvladovanje, kot tudi ekonomske odvisnosti, bi morale zbirati informacije o vseh subjektih, ki tvorijo verigo širjenja negativnega vpliva. Morda ne bodo mogle prepoznati/ugotoviti vseh strank, ki predstavljajo eno samo tveganje, kadar obstajajo medsebojne povezave s subjekti, ki niso v poslovnem razmerju z institucijo in jih zato slednja ne pozna (glej scenarij Mm 1 v Prilogi). Vendar bi morala institucija, če izve za medsebojne povezave s subjekti, ki niso njene stranke, te informacije uporabiti pri oceni povezav.
39. Postopke kontrol in upravljanja za ugotavljanje povezanih strank bi bilo treba redno pregledovati, da bi zagotovili njihovo ustreznost. Prav tako bi morale institucije spremljati spremembe medsebojnih povezav, najmanj v okviru rednih pregledov kreditov in kadar se načrtuje znatno povečanje kredita.

⁷ Prag se nanaša na temeljni kapital institucije za namene uporabe teh smernic na posamični podlagi. Prag se nanaša na temeljni kapital skupine institucije za namene posamezne uporabe teh smernic na subkonsolidirani ali konsolidirani podlagi.

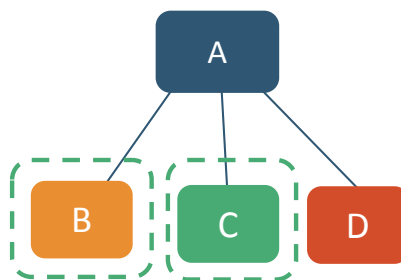
Priloga: Primeri

Scenariji v tej prilogi prikazujejo uporabo smernic za skupine povezanih strank, ki sodijo v opredelitev iz člena 4(1)(39) Uredbe (EU) št. 575/2013, z vidika institucije poročevalke.

Skupine strank, povezanih na podlagi obvladovanja

Scenarij C 1: Izjemni primer (kljub obstoju razmerja, ki predstavlja obvladovanje, ni enega samega tveganja)

Institucija poročevalka ima izpostavljenosti do vseh spodaj prikazanih subjektov (A, B, C in D). Subjekt A obvladuje subjekte B, C in D. Podrejene družbe B, C in D so subjekti s posebnim namenom (SPE/SPV).

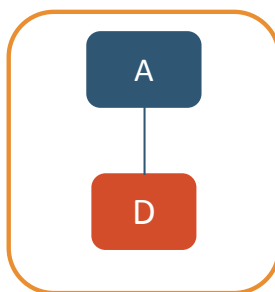

Da bi lahko ocenila, ali kljub obstoju razmerja, ki predstavlja obvladovanje, ni enega samega tveganja, bi morala institucija poročevalka preveriti vsaj vse naslednje elemente v zvezi z vsakim SPE/SPV (subjekti B, C in D v tem scenariju):

- i) Odsotnost ekonomske odvisnosti ali katerih koli drugih dejavnikov, ki bi lahko kazali na pomembno pozitivno korelacijo med kreditno kakovostjo nadrejene družbe A in kreditno kakovostjo SPE/SPV (B, C ali D). Kar zadeva druge dejavnike, je treba morebitno zanašanje na nadrejeno družbo A, ki zagotavlja vire financiranja, in nekatere merila, ki preprečujejo dekonsolidacijo SPE/SPV ali odpravo pripoznanja listinjenih sredstev v skladu z veljavnimi računovodskimi pravili, oceniti kot morebitne znake pomembne pozitivne korelacije.
- ii) Posebna narava SPE/SPV, zlasti njegova izvzetost iz stečaja (na podlagi člena 300(1) Uredbe EU št. 575/2013) – v smislu obstoja učinkovitih ureditev, ki zagotavljajo, da sredstva SPE/SPV ne bodo na voljo upnikom nadrejene družbe A v primeru njene insolventnosti – in če se dolžniški vrednostni papirji, ki jih izda SPE/SPV, običajno sklicujejo na sredstva, ki so obveznosti tretjih strank.

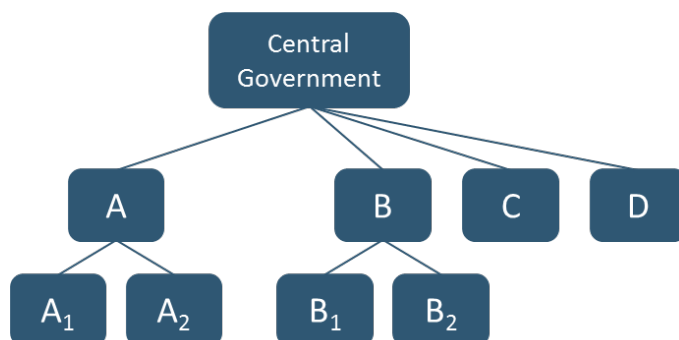
- iii) Strukturna izboljšava v listinjenju in ločevanje obveznosti SPE/SPV od obveznosti nadrejene družbe A, kot je obstoj določb v dokumentaciji poslov, s čimer se zagotavlja kontinuiteta servisiranja in izvajanja poslov.
- iv) Skladnost z določbami iz člena 248 Uredbe (EU) št. 575/2013 v zvezi z običajnimi tržnimi pogoji.

Institucija poročevalka bi lahko na podlagi presoje vseh teh elementov zaključila, da na primer podrejeni družbi B in C skupaj z nadrejeno družbo A ne predstavljajo enega samega tveganja. Posledično mora institucija poročevalka obravnavati skupino povezanih strank, ki jo sestavljata le stranki A in D. Institucija bi morala celovito dokumentirati te postopke ocenjevanja in posledične ugotovitve.

Alternativni pristop za izpostavljenosti do enot centralne ravni držav

Da bi ponazorili možne scenarije, se uporablja naslednji splošni scenarij: enota centralne ravni države neposredno nadzoruje štiri pravne osebe (A, B, C in D). Vsak od subjektov A in B neposredno obvladuje dve podrejeni družbi (A_1/A_2 , B_1/B_2). Institucija poročevalka ima izpostavljenosti do enote centralne ravni države in vseh prikazanih subjektov.

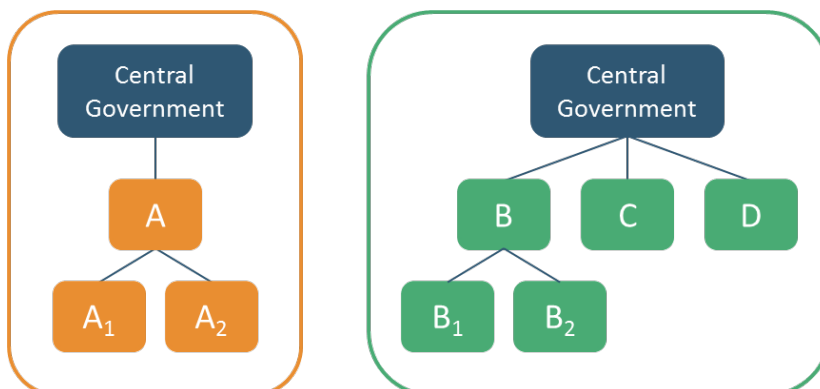

Central Government

Enota centralne ravni države

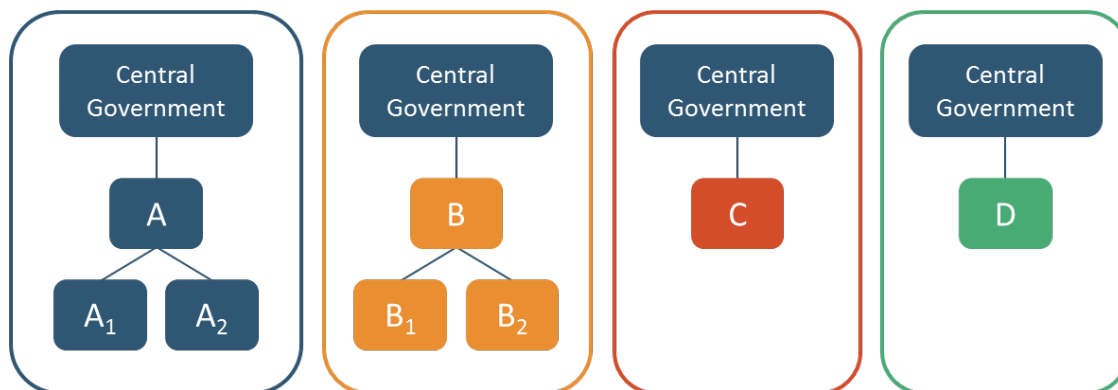
Scenarij CG 1: Alternativni pristop – delna uporaba

Institucija poročevalka bi lahko izločila le eno skupino („enota centralne ravni države/A/vsi subjekti, ki so podrejeni subjektu A ali so od njega ekonomsko odvisni“) in ohranila splošno obravnavo za ostale („enota centralne ravni države/B, C in D/vsi subjekti, ki so podrejeni subjektu B ali so od njega ekonomsko odvisni“):

Central Government

Enota centralne ravni države

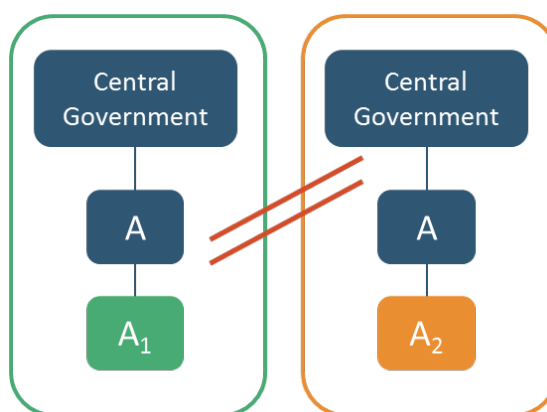
Scenarij CG 2: Alternativni pristop – uporablja se za vse neposredno povezane subjekte

Central Government

Enota centralne ravni države

Scenarij CG 3: Alternativni pristop – uporablja se na „prvi/drugi ravni“, ne nižje

Subjekti A, B, C in D v scenarijih CG 1 in CG 2 predstavljajo „drugo raven“, tj. raven neposredno pod enoto centralne ravni države („prva raven“). Možna je njihova izločitev iz celovite skupine povezanih strank. Po drugi strani so subjekti A₁, A₂, B₁ in B₂ le posredno povezani z enoto centralne ravni države. Izločitev na njihovi ravni ni mogoča (npr. v skupino „enota centralne ravni države/A“ je treba vključiti tako A₁ kot A₂):

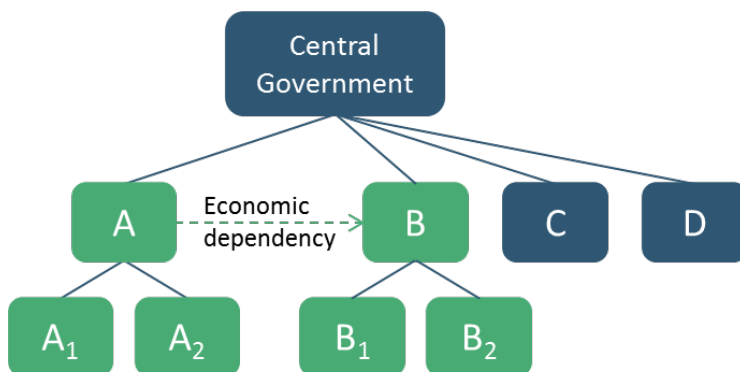

Central Government

Enota centralne ravni države

Scenarij CG 4: „Horizontalne povezave“ na „drugi ravni“

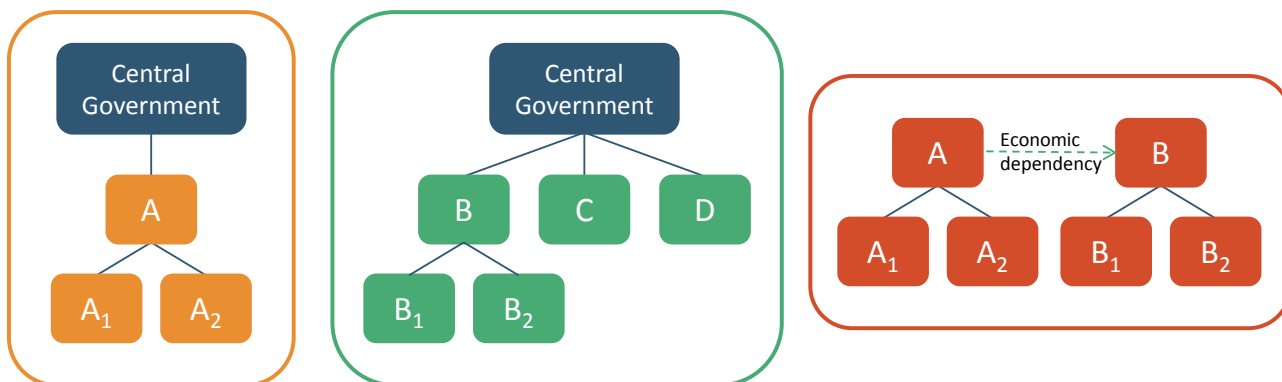
V različici splošnega scenarija zgoraj sta subjekta A in B ekonomsko odvisna (težave z odplačilom subjekta B bi negativno vplivale na subjekt A):

Central Government
Economic dependency

Enota centralne ravni države
ekonomska odvisnost

Ob predpostavki, da institucija poročevalka le delno uporablja alternativni pristop, kot je opisano v scenariju CG 1 zgoraj, je treba obravnavati naslednje skupine povezanih strank:

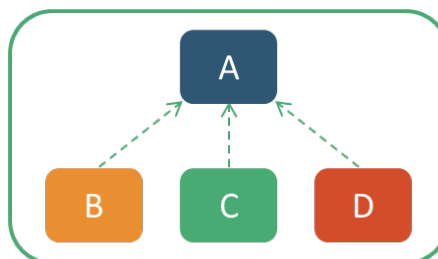
Central Government
Economic dependency

Enota centralne ravni države
ekonomska odvisnost

Ugotavljanje medsebojne povezanosti na podlagi ekonomske odvisnosti

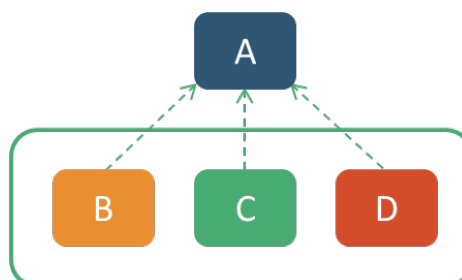
Scenarij E 1: Osnovni primer

Institucija poročevalka ima izpostavljenosti do vseh spodaj prikazanih subjektov (A, B, C in D). Subjekti B, C in D so ekonomsko odvisni od subjekta A, zato je osnovni dejavnik tveganja za institucijo v vseh primerih A. Institucija mora oblikovati eno celovito skupino povezanih strank, ne pa tri posamezne skupine. Pri tem ni pomembno, da med subjekti B, C in D ni odvisnosti.

Scenarij E 2: Različica osnovnega primera (ni neposredne izpostavljenosti do vira tveganja)

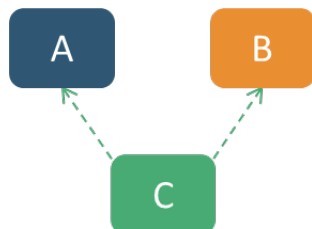
Zahteva za povezovanje obstaja, tudi če institucija poročevalka nima neposredne izpostavljenosti do subjekta A, vendar se zaveda ekonomske odvisnosti vsake stranke (B, C in D) od subjekta A. Če se možne težave z odplačilom subjekta A lahko prenesejo na subjekte B, C in D, bodo imeli v primeru finančnih težav subjekta A težave z odplačilom vsi subjekti. Zato jih je treba obravnavati, kot da predstavljajo eno samo tveganje.

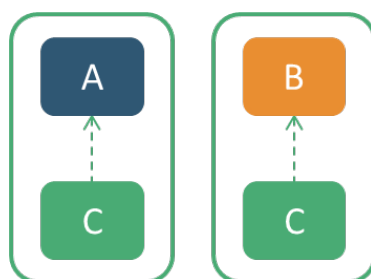
Kot pri scenariju E 1 ni pomembno, da med subjekti B, C in D ni odvisnosti. Zahteva za povezovanje obstaja zaradi subjekta A, čeprav ta subjekt ni stranka in tako ni del skupine povezanih strank.

Scenarij E 3: Prekrivajoče se skupine povezanih strank

Če je subjekt ekonomsko odvisen od dveh (ali več) drugih subjektov (upoštevajte, da bi lahko že težave z odplačilom enega od dveh subjektov (A ali B) privedle do težav subjekta C),

ga je treba vključiti v skupine povezanih strank obeh (vseh takih) subjektov.

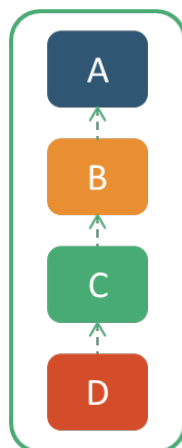
Trditev, da se bo izpostavljenost do subjekta C štela dvakrat, ni utemeljena, saj se izpostavljenost do subjekta C obravnava kot eno samo tveganje v dveh ločenih skupinah.

Omejitev velike izpostavljenosti se uporablja ločeno (tj. omejitev se enkrat uporabi za izpostavljenosti do skupine A/C in enkrat za izpostavljenosti do skupine B/C).

Ker med subjektoma A in B ni odvisnosti, ni treba oblikovati celovite skupine (A + B + C).

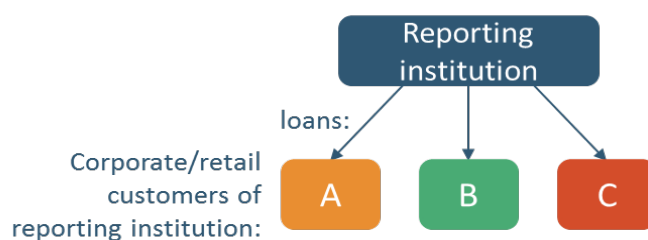
Scenarij E 4: Veriga odvisnosti

V primeru „verige odvisnosti“ je treba vse subjekte, ki so ekonomsko odvisni (tudi če je odvisnost le enostranska), obravnavati kot eno samo tveganje. Ne bi bilo ustrezno oblikovati treh posameznih skupin (A + B, B + C, C + D).

Scenarij E 5: Institucija poročevalka kot vir financiranja (ni zahteve za povezovanje)

V naslednjem scenariju je institucija poročevalka edina ponudnica sredstev financiranja za tri stranke. Teh treh strank ne povezuje „zunanji vir financiranja“, vir financiranja pa je običajno mogoče nadomestiti.

Reporting institution

Loans

Corporate / retail customers of reporting institution

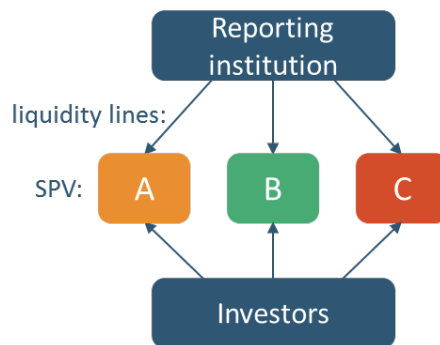
Institucija poročevalka

Kredit

Stranke institucije poročevalke, ki so podjetja/izpostavljenosti na drobno

Scenarij E 6: Institucija poročevalka kot vir financiranja (zahteva za povezovanje)

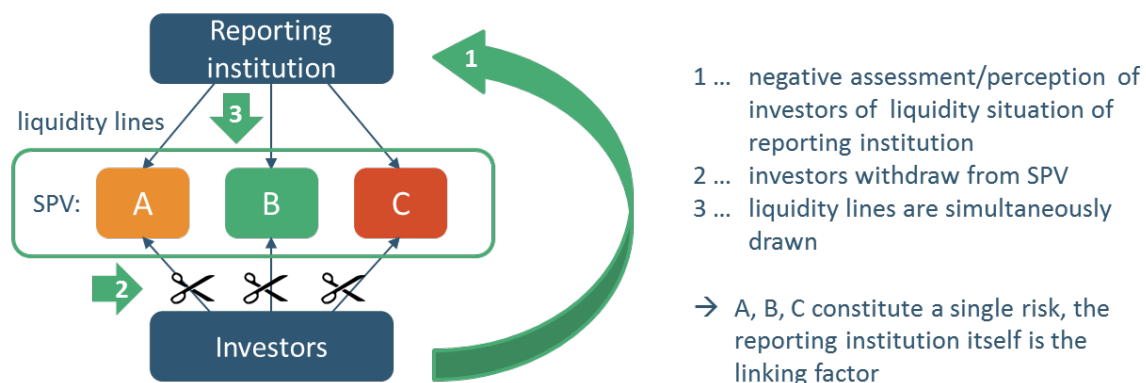
V naslednjem scenariju institucija poročevalka zagotavlja likvidnost za tri SPV-je ali obvodna podjetja (podobne strukture):

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors

Institucija poročevalka
Kreditne linije
SPV
Vlagatelji

V takem primeru lahko institucija poročevalka sama predstavlja vir tveganja (osnovni dejavnik tveganja), kot izhaja iz uvedne izjave 54 Uredbe (EU) št. 575/2013⁸:

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors
Negative assessment / perception of investors of liquidity situation of reporting institution
Investors withdraw from SPV
Liquidity lines are simultaneously drawn

Institucija poročevalka
Kreditne linije
SPV
Vlagatelji
Negativna ocena/mnenje vlagateljev o likvidnostnem položaju institucije poročevalke
Umik vlagateljev iz SPV
Kreditne linije so črpane istočasno/hkrati

⁸ V uvedni izjavi 54 Uredbe (EU) št. 575/2013 je navedeno: „Pri določanju obstoja skupine povezanih strank in s tem izpostavljenosti, ki predstavljajo eno samo tveganje, je pomembno upoštevati tudi tveganja, ki izhajajo iz pomembnega skupnega vira financiranja, ki ga zagotavlja institucija sama, njena finančna skupina ali njene povezane osebe.“

A, B, C constitute a single risk, the reporting institution itself is the linking factor

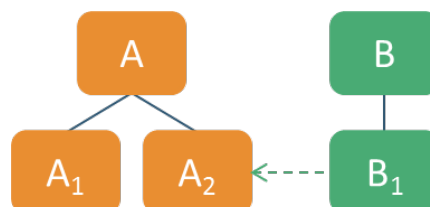
Subjekti A, B in C predstavljajo eno samo tveganje, povezovalni dejavnik je institucija poročevalka

V zgornjem scenariju ni pomembno, ali so kreditne linije neposredno povezane s SPV ali z njegovimi osnovnimi izpostavljenostmi (naložbami); pomembno je dejstvo, da bodo kreditne linije verjetno črpane istočasno. Prav tako v tem scenariju nista upoštevani razpršitev in kakovost izpostavljenosti (naložb), kar velja tudi za zanašanje na vlagatelje v istem sektorju (npr. vlagatelji na trgu komercialnih zapisov s premoženjskim kritjem), saj eno samo tveganje ustvarita/povzročita uporaba podobnih struktur (strukturiranih poslov) in odvisnost od enega vira financiranja (tj. institucija poročevalka kot originator in sponzor SPV-ja).

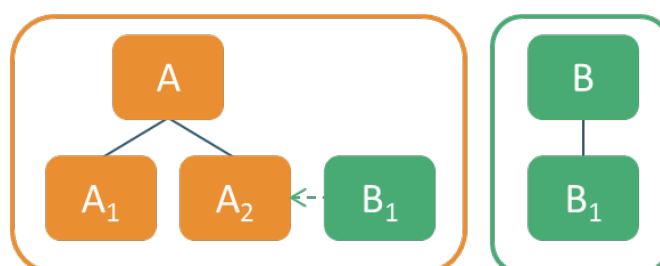
Odnos med medsebojno povezanostjo na podlagi obvladovanja in medsebojno povezanostjo na podlagi ekonomske odvisnosti

Scenarij C/E 1: Kombinacija obvladovanja in ekonomske odvisnosti (enostranska odvisnost)

V naslednjem scenariju ima institucija poročevalka izpostavljenosti do vseh subjektov, prikazanih v spodnjem diagramu. Subjekt A obvladuje subjekt A₁ in A₂, subjekt B obvladuje subjekt B₁. Poleg tega je subjekt B₁ ekonomsko odvisen od subjekta A₂ (enostranska odvisnost):

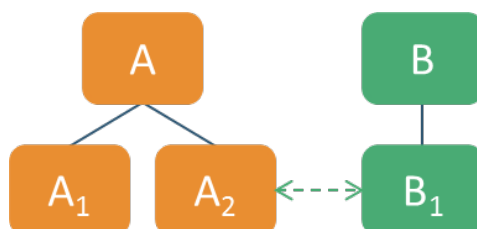
Zahteva za povezovanje v skupino: V tem scenariju bi morala institucija poročevalka skleniti, da je treba subjekt B₁ v vsakem primeru vključiti v skupino povezanih strank subjekta A (skupino torej sestavljajo subjekti A, A₁, A₂ in B₁), kakor tudi subjekta B (skupino torej sestavljata subjekta B in B₁):

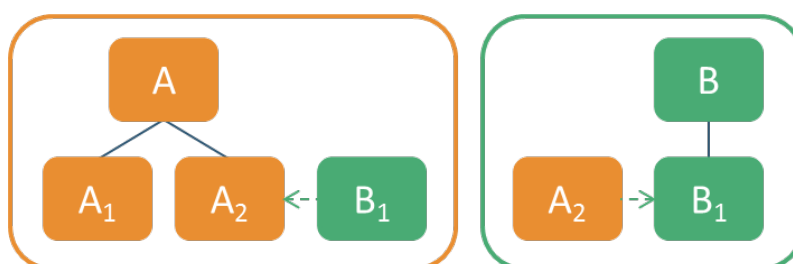
V primeru finančnih težav subjekta A bo imel finančne težave tudi subjekt A_2 in navsezadnje subjekt B_1 , in sicer zaradi pravne (A_2) in ekonomske (B_1) odvisnosti. Oblikovanje treh različnih skupin ($A + A_1 + A_2$, $A_2 + B_1$, $B + B_1$) ne bi zadostovalo za zajem tveganja, ki izhaja iz subjekta A, ker bi bil subjekt B_1 , čeprav je odvisen od subjekta A_2 in zato tudi od subjekta A, izločen iz enega samega tveganja skupine subjekta A.

Scenarij C/E 2: Kombinacija obvladovanja in ekonomske odvisnosti (dvostranska odvisnost)

V tem scenariju ekonomska odvisnost subjektov A_2 in B_1 ni le enostranska, ampak obojestranska:

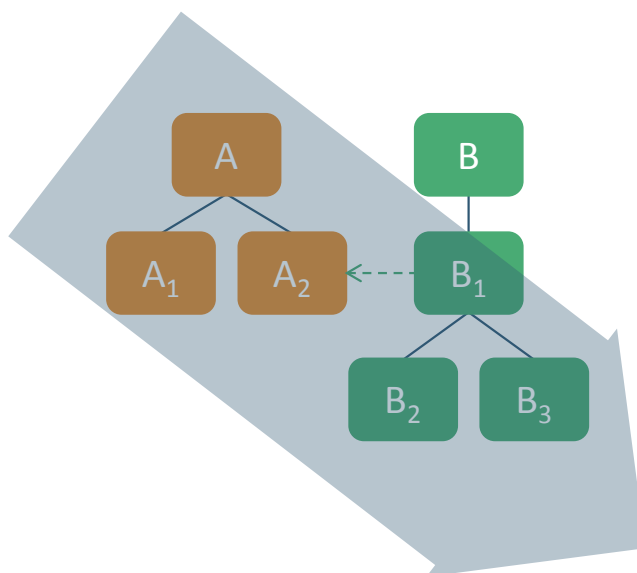

Zahteva za povezovanje v skupino: Subjekt A_2 bi bilo treba dodatno vključiti v skupino subjekta B, subjekt B_1 pa bi bilo treba dodatno vključiti v skupino subjekta A.

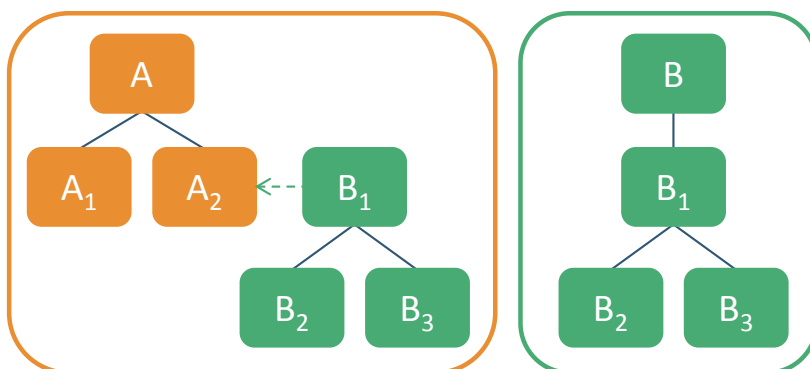

Scenarij C/E 3: Širjenje negativnega vpliva navzdol po verigi

V različici scenarija C/E 1 zgoraj tudi subjekt B_1 obvladuje dva subjekta (B_2 in B_3). V tem primeru se bodo finančne težave subjekta A prek subjektov A_2 in B_1 prenesle na obe podrejeni družbi subjekta B_1 („širjenje negativnega vpliva navzdol po verigi“).

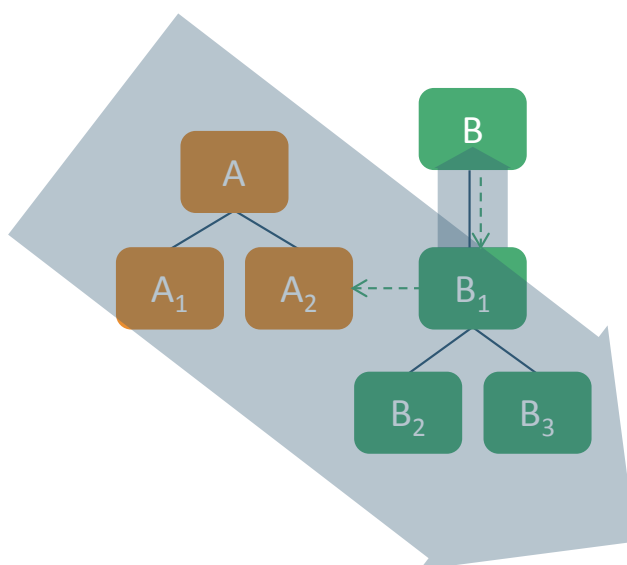

Zahteva za povezovanje v skupino:

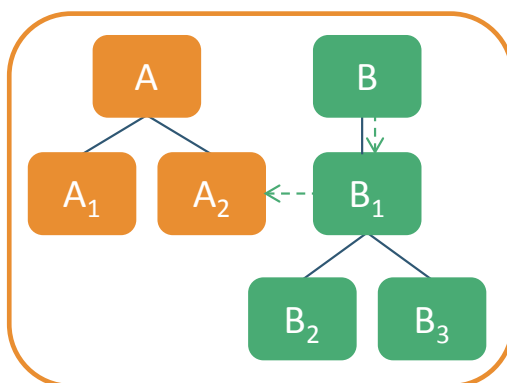

Scenarij C/E 4: Širjenje negativnega vpliva navzgor po verigi

Razmerje med strankama B in B₁, ki predstavlja obvladovanje, ne pomeni samodejno vključitve subjekta B v skupino povezanih strank subjekta A, saj finančne težave subjekta A najbrž ne bodo povzročile finančnih težav subjekta B. Vendar je treba nadrejeni subjekt B vključiti v skupino subjekta A, če je subjekt B₁ tako pomemben del skupine subjekta B, da je subjekt B ekonomsko odvisen od subjekta B₁. V tem primeru se finančne težave subjekta A ne bodo širile le navzdol po verigi, ampak tudi navzgor na subjekt B, kar bo povzročilo plačilne težave subjekta B (tj. vsi subjekti zdaj predstavljajo eno samo tveganje).

Zahteva za povezovanje v skupino:

Postopki kontrol in upravljanja za ugotavljanje povezanih strank

Scenarij Mm 1: Omejitve pri opredelitvi verige širjenja negativnega vpliva

Pri dodatno razširjenem scenariju zgoraj (C/E 4) ima institucija poročevalka izpostavljenosti le do subjekta A in subjekta B₃. V takem primeru se je treba zavedati, da je morda mogoče, da se institucija poročevalka ne zaveda obstoja verige širjenja negativnega vpliva in skupina povezanih strank morda ni pravilno oblikovana.

